

Hegedűs Lajos Hunor

HARCTÉRI EREKLYE

1

– Változott a dresszkód – magyarázta a törzsőrmester. – Örülünk, hogy még ez is van. Viktor. Takarító Viktor.

Az Ural sárvédőjén halálra unott fejű szakaszvezető könyökölt.

– Kirándulni, Urallal – morogta a halálra unott fej. – Gondolom, hogy tiszt egy se akar jönni így mán.

– Változott a dresszkód – énekelte a törzsőrmester. – Vikikém! Nem veszed az adást? Nem indulhat el busz csak úgy magába.

– Engem hol. Én a hat eurómat így is, úgy is megkapom.

– Nahát akkor. Én se megyek különben meg.

– Hát akinek esze van, az nem jön.

– Most mi van. Feladatot szabtak. Mennék én amúgy.

– Persze, persze. Gépjárműparancsnok akkor, gondolom, alszik.

– Mit tudom én. Majd kisorsoljátok. Messziről ha látják, hogy a fülkébe ott van három fej, a többi le van baszva.

– Ja, ja, ja. Meg nem is az enyém az autó. Az is le van baszva.

– Vikikém! Hol olvastál olyan előírást, hogy mindenki csak azt az autót vezetheti, amit a nevére is vett.

Nagydarab katona érkezett, olyan tönkőfejűfajta. Karabélyát csak úgy, szíjon himbálta, és vigyorgott. Besorolt a másik sárvédő mellé, és nagy csattanással odacsapta rá a fegyvert.

– Na, a kurva isten bassza meg – közölte.

– Mi van, vigyorex! Te jöttél biztosítani? – kérdezte a törzsőrmester.

– Faszom se tudja, főnök – vigyorgott a katona. – Azt se tudom, kedd van-e vagy köd.

– Na és ki lesz a harmadik fej? – kérdezte Viktor.

– Az is ott jön – mondta a törzsőrmester.

A harmadik befutó szakaszvezető, meglátva a többieket, már messziről ordított:

– Törzs úr, mi a retkes fasz van! Korán reggel tombol a szervezetség! Szevasztok! – fogott kezet a két szakszival. – Téged hogy is hívnak?

– Pisti – mondta a karabélyos.

– Ja persze. Törzs úr, magával meg mán találkoztam.

– Hála istennek. Nahát akkor, fiúk, megvagytok, minden tiszta világos, ég áldjon benneteket. Ha nem írok, ne válaszoljatok. Gépjármű-parancsnokija, gondolom, egyikőtöknek sincs.

– Nekem van – közölte Pisti vigyorogva.

– Ne bassz, tényleg? És érvényes is?

– Mit tudom én. Tavaly még otthon a fejemhez baszták, azóta nem is néztem. De itt van nálam – kotorászott a zsebében. – A fejemhez baszták még otthon tavaly, hogy legyen. Én meg mondtam, hogy parancs, értettem.

– Na, akkor cserepszere. Te átadod a fegyvert Karászi mesternek, te biztosítasz, te meg leszel a pk. Most.

A vigyorgó Pisti levette a fegyvert a sárvédőről, és odanyújtotta a másiknak.

– Cső és a tár üres – fűzte hozzá.

– Na, az akkor már régen rossz! – röhögött a másik.

– Jóvanna! Ezt szokták mondani.

– Otthon őrségben, te nagyon hülye – röhögött Karászi. – De ez itt nem az a játék.

– Akkor pilóta, biztosító, parancsnok – összegezte a törzs. – Nna. Kérdés nincs, nem is lehet. Sászlívává pútyi, mehettek besorolni. Én meg szintén húzok a dolgomra.

2

– Mi a szikkadt lópináért is kellett nekünk beállni ebbe a konvojba, ha úgyis csak lőni mennek? – háborgott Pisti, a gjmű.pk. Ő ült középen. – Vagy a háború is csak a bányáig van, és onnan tovább nem?

– Vidd mán arrébb a lábodat – morgott Viktor.

– Simogathatod a combom, ha akarod... csak ne olyan buzisan, tudod...!

– Menj már arrébb, faszom! Nem tudok váltani!

– Ki mondta, hogy váltsál? Rakd hármasba, oszt onnantól kezdve pedál. Úgyis a konvoj is gyökkettővel tolja, nem kell itt váltogatni.

– Nem a faszt nem kell, te fasz.

Jobboldalt a Karászi sunyi módon szétterpesztette magát, és a kifordított fortocskába könyökölve hesszelte a csajokat. Majdnem mindegyikhez volt valami kedves szava, még az egészen kicsikhez is: „jaj, csöcsöske, hogy zabáljalak meg”, „cuki a neonzöld harisnyád, bébe”, „jaj kis édes morcipofa, hát ne nézzél, gyere ide, kérdezzél” – ilyesmik.

– Ja, amúgy meg – fordult jobb felé Pisti, a gjmű.pk. – Karászi szakaszvezető ha odébb tolná a picáját, mindjárt lenne hely kettőnknek.

– Ezek az albán nők milyen csöcsösök, azt ízélem. Mekkora csöcse van mindnek, mint állat! Nem? – elmélkedett válasz helyett Karászi.

– Csöcsösök – hagyta rá Pisti, a gjmű.pk. – De milyen hányadék fejük van, azt is nézzed. Te, figyelj mán – fordult balra. – Te mindig, mikor Skopjéba mész, kapsz hat jurót?

– Ja – bölintott Viktor.

– És hányszor mész egy héten?

– Sokszor.

– Mégis. Háromszor? Négyyszer?

– Mikor hogy.

– Besikerült neked az élet ezekkel a menetekkel, bazeg. Nekem is Ural-sofőrnek kellett volna mennem. A piczába.

– Hát van, aki játszik rajta, van, aki meg viszi. Ez ilyen.

– Ha kirándulni mész Skopjéba, akkor is kapsz hat eurót – szólta bele Karászi is, de a fejét eközben sem vette be a kisablakból.

– Ja, hogy most nekem is jár hat juró? Meg nekik is ott hátul? – bökött maga mögé Pisti, a gjmű.pk.

– Mit gondoltál – flegmázott Viktor.

– Kirándulás, oszt fizetnek is érte. Jóvanna! Nem csodálkozok én semmin. Örülök.

– Hat euro is pénz – összegezte Karászi. – Skopjéba olyan árak vannak, hogy egész nap el se költöd. Hacsak nem veszel aranyat.

– Vesz a faszm aranyat.

– Húzódjatok mán arrébb – mondta Viktor fáradtan. – Komolyan mondom, kicibálom innen ezt a köcsög sebváltót, oszt...

– Ne rinyáljál mán! Mondom: hármás. Te meg – taszította meg Karászit – vigyed arrébb a seggedet, mert úgy ülök mán itt, mint egy nyomorík magakelletős kurva. Na. Nekem kell itt szabályozni a dolgokat.

– Faszt lökdösöl, agyonverlek vassal – mordult a Karászi feje kintről.

– Majd megszabályozlak én téged – így Viktor.

– Ja, és szakadjál lefelé a tetves albán ribancokról. Rájuk nézek, mán trippert kapok.

– Mér, azzal ott például mi a baj, szerintem korrekt.

– Faszt korrekt, haggyad mán! Két éve még ez is az uralkerek alá vetődött, csokiér!, most meg mán ott riszálja magát az út mellett, mán simán baszik is. Tényleg, Viktor, van még ez, hogy a kölyköknek dobálják a sok szart?

– Van – mondta Viktor. – Most mindjárt.

Karászi behúzta a fejét a fülkébe, és beletúrt a zsákjába.

– Tényleg – mondta –, kidobom én is nekik a szenyát. Úgyse eszem meg.

– Mi a fasznak dobod ki nekik? – háborgott Pisti, a gjmű.pk. – Mi a fasznak kell nekik kidobni?

– De ha én úgyse eszem meg. Különben meg tudod te, mit éltek ezek át? Valamiért csak vetődnek a kaja után.

– Mit éltek át. Jobban élnek, mint te vagy én, elmondom. Vetődnek, persze hogy vetődnek, mer nekik ez egy játék. Nehogy elhidd már, hogy a te csoffadt szendvicsed húzza ki őket a sárból!

– Hadd dobja mán ki! – szólt közbe Viktor. – Tessék, én is kidobom, ne – és benyúlt valahová alulra, kivett egy szendvicsot, és jelzésértékű mozdulattal kidobta a kisablakon. – Felőlem varjak is megzabálhatják, vagy rozsomákok. Bent is mindig odaadom a kutyáknak.

– Varjak!, a varjakat ne is említsed, hahaha! – röhögött Pisti, a gjmű.pk. – Ki volt itt az első váltásban? Te itt voltál az első váltásban? – kérdezte Karászit.

– Én – mondta Viktor.

– Rád emlékszek, azért kérdezem Karászit... a varjak durvák voltak, mi?

– Ja.

– Azóta hogy eltűntek.

– Ja. Felzabálták a sok hullát.

– Mi van? Mi van? Milyen hullát? – kapcsolódott be Karászi. Pisti, a gjmű.pk. vigyorogva hanyatt dőlt. Örült, hogy szerepelhet.

– Az első váltásban. Amikor még tele volt Koszovó döggel. Ami varjú van itt a... mit tudom én, a... Balkánon, az mind idegyűlt, bazmeg. Dagadtak voltak, bazmeg. Alig bírtak repülni, de voltak millióan, bazeg! Ha jöttek, egy félóráig csak jöttek!, fostak akkorákat, mint így a fél tenyerem!, nem győztünk vetődni előlük a homokzsák mögé. Így volt, Viktor?

– Így volt. Most mit mondjak. Így volt.

– Bazmeg – ámuldozott Karászi. – Ezt én még nem is hallottam. És most a dög, az hogy dög? Kajakra úgy mondod, hogy hulla?

Pisti, a gjmű.pk. kacagott.

- Hát, amit akarsz, minden volt itt. Ez is, az is.
- Ne szopass mán – mondta Karászi, de biztos, ami biztos, ő is röhögött.
- Hulla, hulla, hát persze hogy hulla, haver!, ne rongálj – mondta Viktor. – Nem nézted a híreket úgy ’99 környékén? Amiben mondjuk a valóság kilencvenkilenc százalékát nem mutatják. Nem mesélte senki, hogy mi volt itt? Mi miért vagyunk itt szerinted?
- Hagyjál már, hogy a faszba ne tudnám, mi volt itt! Pont ezért nem értem, mért háborog ez a gyökérpálca, hogy kilökök egy szenyát a gyerekeknek, őket sajnálom amúgy egyedül, mit éhezhettek ezek, bazmeg, jobb nem is belegondolni.
- Na most hadd ne kezdjem már sajnálni őket! – hóbörödött fel Pisti, a gjmű.pk. – Ötméterenként van egy auto larje, dolgozni nem dolgozik egy se, mert az ensz mindnek a picésája alá tesz egy háromemeletes palotát, amit basznak normálisan bevakolni. Na, itt vagyunk, ezt figyeld, ezt figyeld! Itt vagyunk mán!
- A házakból gyerekek rohantak ki, mezítláb, papucsban, ki hogy, fiúk-lányok vegyesen, még az egészen apró, két-három évesek is totyogtak kifelé nagy lelkesen. Az előttük haladó Ural ponyvájának homálya mögül már röpködtek is az uzsonnás zacskók, csokik, üdítők. Gyaníthatóan a többi gépjárműről is, ugyanígy.
- Hülye gyökerek – kommentálta Pisti, a gjmű.pk. – Ezeknek ez a műsor. Biztos azért dobálják a cuccokat, mert jaj de sajnálják szegény éhezőket.
- Varga, bazmeg, te olyan hülye vagy, mint a faszom – ingatta a fejét Viktor. – Mi a faszt zavar téged, hogy dobálnak? Dobálnak, dobálnak.
- Valami odarepült az út közepére, az egyik gyerek kilötte magát érte, aztán nyomban el is tűnt szem elől, mert odaért az Ural, és a gyerek eltűnt a motorház takarásában. Viktor arcizomrezenés nélkül, egyenesen hajtott tovább.
- Bazmeg! – kiabált egyszerre a másik kettő. – Ezt elütöttük! – Nem ütöttük el? Viktor maga volt a nyugalom szobra.
- Mi a faszt ijedeztek. Éreztetek apró döccenést?
- Karászi a bal szélen harsányan felröhögött:
- Hahahahaha! Viktor, a hidegvérű sofőr! Bazmeg, és kajakra beugrott alánk a kölyök!
- Viktor, a takarító – fűzte hozzá Pisti, a gjmű.pk.
- Nem kell ezeket félteni. Mint a mongúz, olyanok ezek. Most ha hirtelen fékezel, vagy a kormányt rángatod, hamarabb elütöd, szépen nyugodtan menni kell tovább. Akkor tudja kiszámolni a mozgást, érted, azt majd ő eldönti, hogy cikázik az Ural ke-reke közt, tudják ezek, mit csinálnak, az ilyen gyerekeknek nem lesz baja sose, mindig azt éri valami, amelyiket féltik.
- Taníts minket, Viktor!
- Mondjuk ez biztos – helyeselt Pisti, a gjmű.pk. – Ezek életrevalóak. Pár év múlva mán ákával fognak kommandérozni.
- Bazdmeg, Varga, agyonverlek. Te ezen a sok faszgágon kívül másról nem nagyon tudsz beszélni, ugye? Hogy ki mivel fog kommandérozni? Honnan tudod te azt, bazmeg...?
- Mér, azt ne mondd, hogy szerinted itt mostanába rend lesz, lesz a faszt, hús év múlva is ide járunk majd békefenntartani, mondjuk lóvéba ez nekünk nem rossz, téged is agyonlőnek, hiába dobod nekik az adományt – osztott Karászinak is, aki épp dobni készült az uzsonnáscomagot, csak még előbb csekkolta, hogy mi van benne, mert olyat már csak ne dobjunk ki, amit az ember maga is szívesen burkol, nem igaz?

– Hé, mi az ott benne, *sznikersz*? – kérdezte Pisti, a gjmű.pk. – Ki ne dobod mán, he! – kapott utána, de Karászi pont kidobta. – Bazmeg! *Sznikersz* volt benne! Kurva szádat! Kidobod nekik a jót, ahelyett, hogy a kistársadnak adnád?

– *Mars* volt – mondta Karászi. – De van még egy *baunty*.

– *Baunty*! Mi a rák az a *baunty*?

– *Baunty*, bazmeg – mondta Viktor.

– Ja! Azt megeheted. Bazmeg. Kidob egy *mars*ot a köcsög terroristáknak. Milyen emberek vannak, a pofám leszakad.

– Varga! – kiabált Viktor. – Komolyan mondom, bemész akármelyik űrbiztosítóhoz, azoknak annyi csokijuk van, hogy sose fogy el, három szolgálat után jár nekik egy dobozzal, bemész, és ha mondod, hogy adjatok nekem csokit, még le is szopnak bazmeg, csak vigyed a csokijukat, mer annyi van nekik, hogy azt se tudják, hova tegyék, kinyitod bármelyiknek a szekrényét, a pofádba ömlik egy tonna csoki, ne legyen már fasz, bazmeg, az a gyerek még életébe nem látott Mars szeletet, jártál te már itt valaha civil boltba, láttad, milyen csokik vannak ott? Nem? Na látod.

A konvoj letért a bánya felé, és a rossz Ural immáron magányosan haladt tovább a macedón határ felé. Viktor úgy gondolta, tőkölésből volt eddig elég, lenyomta tehát a gázpedálat padlóig, hadd szóljon.

3

– Te nem píxelsz? – kérdezte Viktor, az FHM-ből fel sem tekintve.

– Nincs nálam *kesh* – mondta Karászi.

– Bemehetsz nyugodtan. Én úgyis itt vagyok a géppel.

– Te nem mész?

– Én, haver, már kipíxelttem magam egy életre. Nem motivál.

– Hát, ha tudsz kölcsönadni valamennyit, bemehetek.

– Mi van, nincs dellád?

– Nem tudtam hozni. Hat-ötvenháromkor szóltak, hogy menet, oszt hét-nulla-nullakor meg indultunk! Nem tudtam már a konténerbe beszaladni.

– Mennyi kéne? Tíz jó lesz?

– Az tök jó, úgyse akarok, csak egy üveg unikumot.

– Unikumoot?

– Unikumot, bazmeg, unikumot! Egész Koszovóba nincs seholy unikum, ide emforba kell átjönni, de itt is csak az olaszok tartanak, már a nyáron kifigyeltem, csak nem vettem, aztán bántam is egész ősszel, de most... – Viktor letette az FHM-et a kormányra, és nagy komolyan ránézett Karászira:

– Bazmeg, most, hogy mondod, én is kibaszottul elkezdtem kívánni.

– Ugye, hogy ugye?

– Mennyi ilyen jó dolgot elfelejt az ember, bazmeg, egy fél év alatt! Unikum, bazmeg! Komolyan, az olaszok itt tartanak? Hozzál már nekem is egyet, bazmeg! Mennyibe van? Azt nem nézted? Itt van még egy tízes, ha nem elég, majd kérsz bent valakitől.

Karászi átemelte a fején a karabélyszíjat, a fegyvert odatette az ülésre, és – hozok, ne szarjál be, haver – mondta, míg kifelé kászálódott. – Na csocsesz! Az olaszok, nemhiába hogy rokon nép, tudják, mi a jó, bazzeg! Viva la figa!

Viktor egyedül maradt a volán mögött, és amikor legjobb tudomása szerint is tényleg beállt ez a helyzet, mármint hogy nincs ott senki rajta kívül, kicsit enyhült az a vi-

harvert ábrázata, kis mosoly is megjelent rajta, pár perc múlva pedig annyira belelazult az egyedüllét gyönyöreibe, hogy hangosan beszélgetni kezdett az FHM-mel. Igaz, angol volt, de arra jó volt, hogy végiglapozza, egy-két képfeliratot még mintha értett is volna. „Kurva anyátokat, de primitívek vagytok”, közölte a magazinnal. „Hülye amcsik.” „Esküszöm, hogy a magyar sokkal állatabb.” „De hülye fasz vagy te – üzentte a gép eredeti sofőrjének –, minek veszed meg ezt a szart húsz dollárért vagy mennyiért? Nem is tudsz angolul.” A gép eredeti sofőrje e pillanatban épp otthon meresztgeti a seggét szabin: ő vette meg és felejtette a pilótafülkébe ezt a szart. Amikor a viccekhez ért, próbaképpen egyet elolvasott, és értette: „Hát bazmeg, ilyen nincs. Ezt még én is értem. Ennyit tudtok? Szar csajok, hülye angol humor, faszom, hol a magyar?...” A három gyereket az oldalsó tükörben kb. akkor szúrta ki, amikor félredobta az angol kiadást, mert mielőtt kihalásztta volna a repeszálló mellény kevlárja mellől a magyart, még bambult egy kicsit, sőt, igazából nem is olyan kicsit, az idő nem szorította. Az egyiket már ismerte. Hála isten, hogy most nem a saját gépemmel vagyok, gondolta, mert azt felismeri a kölök, megjegyezte már egy életre. Így hátha nem eszi ide a fene. Mondjuk, ha ideeszi, ideeszi. Bánja a faszom. Ennél a hülye Vargánál minden jobb.

A magyart hátulról előre lapozta végig. Hátul voltak a gyorsan átlapozható dolgok, reklámok, cédék, dévédék, borok, egy 125 milliós kocs, amit a hollandok gyártanak, és olyan, mintha egy gijotin csapta volna le a seggét, vagy mi a fasz, meg motorok csajokkal, egyszóval, az élet háváj-dizsi-mexikó része. Koplárovcics Béla gólja a Manchester United ellen és más hasonló sporthőstettek. Na. Ez nevezhető valaminek, ezt el is olvasta. De aztán: újabb villogni való cucchegyek oldalakon keresztül, most éppen komcsi szobrokra aggatva, mert olyan még úgyse volt, lapoz, lapoz, lapoz, aztán – hátulról – a 41. oldalon végre elért az első interjúhoz, egy haditudósító vagány gyerek, fotós. Apja faszát. Egy olyan hülyegyereknek, aki nem maga is Koszovóba szopik, biztos nagyon érdekes, amit mond. Na, pont mondja is, Koszovóba is volt katona, ja, de nem, mer leszerelték, mert direkt nem szólalt meg 11 napig. Jó. Ezt olvassa, akinek két anyja van. Még egy lapozás, és íme itt a szőke, akinek a neve Bea, itt lenne, de nyílik a fülkeajtó, visszatért Karászi.

Visszatért Karászi, még be se szállt a fülkébe, csak a két literes gömb unikumot dobta be, de a fekete bugyis szőkét már kiszúrta a 43.-on.

– Ha *olyanom* van, bármikor bárhol szeretkezem – olvasta hangosan mellette a szöveget, miközben mászogat befelé. – Hol szerványoltál magyar FHM-et? Muti csak!

Viktor nehezen szakadt ki belőle, és nem örömmel. Megnézte az ülésre dobott két unikumot, aztán a kistársát:

– Normális vagy, öcsém? Sétálgatsz a parkolóba, két ampulla meg a kezvedbe?

Karászi őszintén elcsodálkozott: – Most neked mi bajod van? Valami bajod van?

– Az, te agyatlan barom, hogy ideesz a fene egy csillagharcost, és megkérdezi, hogy mi az ott a kezébe, katona, mit mondasz neki? Gondolom, nem állandó jelleggel a zsebedbe vazelinnel mászkálsz, mer a tömény pia meg a gyakorló, az ugye nem kompatibilis, meg amúgy a táborba se lehet bevinni, de persze mi bevisszük persze, csak ésszel, okosba, de erről senki nem tud, tehát – közben beindította a motort – most mi a fasz van, érted.

– Most mit csinálsz? Be vagy rágva? – érdeklődött Karászi.

– Átállok – közölte Viktor. – Fasznak jöttél vissza ilyen hamar. Ott a sok pfix, nem volt az jó neked? Olyan jól elvoltam én itt egyedül.

Az Ural megindult, át a parkolón.

– Jól van, nem tudom, min rágtál most be, te figyelj mán, hova viszed ezt az Uralt?
– Mondom, hogy átállok! Jön ki ez a sok barom, nekem ne villogjanak itt keresztül az egész parkolón a hülye cuccaikkal, szóval átállok amoda a bejárat mellé. Mennyi az idő?

– Te most énrám vagy berágva? Idegbeteg vagy, bazmeg? Majdnem mind kinn van a városba amúgy. Nem onnan jönnek ki. Hoztak magukkal civil ruhát. Mindjárt tíz van. Ott az unikumod. Faszom.

– Figyelj, én azt leszarom, hogy mi van a kezükbe attól kezdve, hogy civil ruha van rajtuk, de amikor...

– Mi a faszt parázol ezen, ez mind nálad nagyobb ember, nehogy te parázzál már, hogy mi van a kezükbe!

– Jó, akkor mondok mást, nézzél ki arra – bökött ki Viktor a kisablakon bal felé –, látod azt a három kölyköt? Ezek arra várnak, hogy a sok birka megjöjjön, az a kis szőke, bazmeg, pofátlanabban seftel, mint akármelyik kínai kurvaanyja, nyelveken beszél, érted?, ahányféle katona van itt ebbe a szaros táborba, ez mindnek beszéli a nyelvét, és rafkós, bazmeg...

Karászi előrehajolt, hogy ő is lássa.

– Na és kit érdekel! Hé, a kiscsaj mezítláb nyomja, miközbe van vagy plusz két fok? Na ez a kemény. Mondjuk nagykabátja, az van. Az odabasz. Igen.

– Jól van, ne nézd őket, ne nézd őket, észrevesznek.

– Észrevesznek? Szerinted még nem szúrták ki, hogy itt ez a döhe nagy Ural?

– Minket vesznek észre! Nekem már ismerik a pofámat. Még az Uralomat is megismerik, bazmeg! Szerencse, hogy most nem az enyémmel jöttünk.

– Na és akkor mi van! Ez csak három kölyök! Na jól van, én kiszállok, blázolok egyet, nem bírom én ezt a feszültséget.

– Azt csinálsz, amit akarsz. Nem én szopom be az életet, ha idejönnek.

De Karászi kettőt se szívott a cigarettából, a három gyerek már ott volt az Uralnál. Minden egyszerre történt, nyílt az Ural bal ajtaja is, és a szőke FHM-cicával most már tényleg megismerkedni szándékozó Viktor most Pistivel, a gjmú.pk.-val nézett farkas-szemet.

– Na, hála istennek, hogy téged is visszaett a fene. Túloldal – bökött Viktor a fejével jobb felé.

– De mi a jóistent keringsz a parkolóba, mint gólyafos a levegőbe, bazmeg? Öt perce szaladgálok utánad ezzel a kurva nagy pakkal. Ráadásul három kölyök meg itt van, szerintem rám akartak mozdulni, mondjuk, most nem tudom, hova lettek – nézegetett körbe Pisti, a gjmú.pk.

Viktor röhögött.

– Na, az lett volna még szép halál! Adjad őket ide akkor – és kihajolt, kiszedte Pisti kezéből a szatyrokat, és beemelte őket a fülkébe. – Eddig is alig fértünk. Nem baj, magyar katona megoldja! A kölykök nem tudom én se, hova lettek.

Pisti, a gjmú.pk. közben már hátrament az Ural végéhez.

– Itt vannak – vigyorgott be Karászi jobb felől. – Bazmeg, Viktor, ez kajakra magyarul beszél. Gyere, ezt hallgasd meg, ez kurva nagy!

– Ezt nem hiszem el – morogta Viktor maga elé. – Ezt nem vagyok hajlandó elhinni. Bazd meg. Pont ezt akartam elkerülni.

Koszos kis bohócok, leginkább úgy néztek ki. Termetre a kiscsaj volt a legnagyobb, de látszott, hogy a legéretlenebb is ő: úgy ment a két aprócska fiú után, mint a kiskutyá.

A limlomjaikat is ő cipelte. Volt nála egy bontatlan Head&Shoulders – vagyis egy katonával már összeakadtak, a szerencsétlen inkább nekik adta, csak hogy hamarabb szabaduljon, meg egy feltehetően helybeli gyártmányú másik flakon, és még egy műanyag bizbasz, ami leginkább puskatushoz hasonlított. A két fiú sem volt azért üres kézzel, a szőkének, aki egy olyan virgonc kis csibészforma volt, és olyan pöttöm, hogy a földből alig látszott ki, de dzsekit, amit szó szerint csak a kosz tartott össze, még így is bírtak vagy két számmal kisebbet ráadni, a kezében egy olyan ágyúlőszer formájú szifonszerűség volt, de olyan mocskos, mintha most egy félórája ásták volna ki a kertben.

A másik, a sötét hajú fiú kicsit nagyobbacsának tűnt, de ő se lehetett több nyolcnál, volt ellenben olyan nézése, mint aki alapvetően már embert is ölt: na, ő stílszerűen egy lapos fém piásflaskát szorongatott a kezében, de hogy cucc is volt-e benne, vagy csak üresen magához vette, erre a kérdésre a választ inkább fedje jótékony homály.

A kopott dzsekis szőke kissrác őszintén felderült, amikor meglátta az Uralt megkerülő Viktort.

– Helóóó, Viktor! – kiabálta. – Viktor! – lökdöste a másik srácot, Viktorra mutogatva, és macedónul karattyolt mellé. – Viktor takarító – egészítette ki. – Nem te autó? – kérdezte. – Termosz?

– Helló, Dzsanez, mi a pálya? – fogadta az üdvözlést Viktor. – Nem kell termosz, ha jítst el a picsába, nagy szar az a termosz. Figyeled, öcsém, mondtam, hogy még az autót is számon tartja – mondta Karászinak.

– Mi a pálya! – ismételte a srác lelkesen. – Három juró!

A másik srác csendben mérte végig a katonákat, egyiket a másik után.

– A haverod nem szól semmit, mert te vagy a tolmács, mi? Te vagy a tolmács, úgyhogy most te vagy a vagány. Vagy amúgy is? Otthon is te vagy?

– Otthon is! – vágta rá a kissrác.

– Bakker! Ez érti, amit mondasz, vagy csak rámondja? – kérdezte Karászi.

– Nem mindent, de azért sok mindent ért. Mondom, beszél ez vagy tízféle nyelven.

– A pina szoritson! – mondta a gyerek, majd macedónul elbüszkélkedett a másik kettőnek, mit mondott éppen. A mezítlábas kiscsaj idétlen vihogásba kezdett, de a komor arcú fiú továbbra is csak meredt előre vasvillaszemekkel.

Karászi hatalmasat kacagott:

– Na, hát a lényeket már vágja, a lényeket vágja!

– Dzsanez, bazmeg – mondta Viktor. – Nyakon ver majd ez a széplány, csak mondjál még ilyeneket őelőtte.

– Fúúúúú! – fintorgott a kissrác. – Nem szép! Én ver nyakon! – És oda is legyintett neki egyet. A kiscsaj épp a Head&Shoulders kupakját rágcsálta, és most ettől a finom legyintéstől egészen rábukott szájával. Na, erre már Viktor is elnevette magát.

Karászi az már folyamatosan röhögött, a komor kissrác viszont nem értékelte a legyintést. Ránézett a kis szőkére, az arcáról olvasni lehetett: bazmeg, lesz itt valami normális dolog is, vagy csak a hülyeség miatt cipeltél ide?

– Dzsanez, a haverod nagyon szigorú, de ne haragudj, nekem akkor se kell a termosz, van termoszom.

– Oké – mondta a kis szőke. – Nyugtáztam.

– Nyugtáztam! – nyihogott fel Karászi. – Bazmeg, azt mondja, nyug-táz-tam!, még ezt is kifülete, hogy mink így mondjuk, bazmeg, hadd nézzem azt a termoszt, esküszöm, én megveszem.

Viktor a fejét vakarászta.

– Hülye vagy?, meg ne vedd már – lépett elő a ponyva mögül Pisti, a gjmű.pk. Rejtély, mit csinált az Ural hátuljánál eddig, talán bölcsen pont azt várta, hogy a kölykök elta-
karodjanak, csak most nem bírta már tovább?

– Varga, nem mennél vissza az emforba, hogy megnézd, ott vagyok-e? – ajánlotta fel Viktor. – Ez most itt nem az a játék.

– Terroristák – mondta Pisti, a gjmű.pk. – Hagyjad má őket. Agyon kell lőni az ösz-
szest.

A kis szőke megfordult, hogy megnézze, ki próbálja az üzletét rontani.

– Varga, csak jelzem, hogy ez a kis szőke érti, amit beszélsz a száddal.

– Érti, érti! Értse! Annál jobb!

– Pista, menj már innen arrébb, de tényleg. Jobb lesz – mondta Karászi. Már a ter-
moszt nézegette. – Jó lesz ez, ha másnak nem, harctéri ereklyének. Nekem három eurót
megér.

– Végül is – mondta Viktor –, ha kipucolod...

– Nem kell ezt pucolni. Ez így harctéri.

Pisti, a gjmű.pk. beült az Uralba, de onnan is még ugatott kifelé:

– Átbasznak ezek, a sarokig se mennek el, már rajtad fognak röhögni, hogy hogy át-
basztak.

A pöttöm kis szőke ekkor, mint afféle slusszpoént, ezt nyomta be:

– Varga Pista, Varga Pista! Mind a kettő eben guba!

Ez mekkorát szól! Valami kisült, valami átszakadt: Karászi felnyerített, és vele egy-
szerre kezdett ordítva röhögni Viktor is, a kissrác az persze hogy nevetett, és a másik
két gyerek is elkezdett nevetni, még a kis komor fekete is, pedig ők azt se tudták, miről
van szó, egyszerűen csak rájuk ragadt, és nevetett, nevetett mindenki.

Pisti, a gjmű.pk. nagyon dühbe gurult.

– Mi a faszt ugatsz, te kis gyökér?! – és már nyomta volna ki az Ural ajtaját, de Viktor,
nevéteben meginogva, pont nekirogyott, és így nem tudta, a másik oldalon kellett ki-
pattannia és körberohannia a fülkét, de ez épp elég idő volt, hogy elbizonytalanodjon
és aztán megtorpanjon a kacagó, hahotázó társaság előtt.

– Viktor, te köcsög! Fogadjunk, te tanítottad ennek a gyereknek! Bazmeg, hogy lehetsz
ilyen?! Az Indul a bakterházzal is már tele van a faszom, elhiheted, de honnan tudja, hon-
nan tudhatja ezt már ez a gyerek is? Csak onnan, hogy valaki megtanította neki, de ki, de
ki, de ki?!

Viktor alig bírt beszélni, zihált, fűjtatott:

– Varga, te agyatlan barom vagy, te, hülye fasz... nem vágod, mennyien utálnak, mert
egy fasz vagy, és nem is tudsz más lenni, csak egy orbitális, über méretű fasz, akárkitől
is hallhatta ez a gyerek, hidd el, hogy nem én voltam. Lehet amúgy, hogy én voltam,
faszom emlékszik. Ez a kis aprótalp, ne, ez mindent megjegyez!, jaj!, basszameg – vett
mély levegőt –, na. Dzsanez! Hát ez kurva jó volt.

Lassan Karászi is levegőhöz jutott:

– Viktor, és te nem akartad, hogy idejöjjenek?, amikor ilyen műsort tudnak? Ennek
a gyereknek kurva jó agya van, bazmeg!

– Ja – mondta később, már a visszaúton Viktor. – Kurva jó agya van. Ez a gyerek, öcsém,
egy normális helyen professzor lenne. Itt meg tessék, itt seftel baromságokkal az emfor-
parkolóban.

– Ez a termosz nem is termosz.

– Hát mi?

– Semmi. Lófasz. Nézzél bele.

Pisti, a gjmű.pk. csak ült középén, sebzetten és morcosan: arra se reagált, amikor Karászi átnyúlt előtte, hogy megmutassa Viktornak a „termoszt”.

Viktor belenézett, és röhögött.

– Ja. Dzsanez jól átbaszott, a kis rohadék, hahaha! Na, legközelebb agyonvágom a kis mocskot!

– Ez a neve, hogy Dzsanez?

– Dehogyz. Csak a fasz bírja megjegyezni, valami baskircsevicsoglu, mit tudom én, rámondtam, hogy Dzsanez. Most akkor mit csinálsz azzal a szarral? Kidobod?

– Dehogyz dobom. Hát tökéletes harctéri ereklye –

Petrik Iván

ZSAROLÓLEVÉLNEK ROSSZ

megtisztítom a fegyvereimet mindennap
legalábbis azokat amelyeket megőriztem
s emlékszem még hogyan kell használni őket
és minden órában úgy gondolok rájuk
ahogy kilép a betegség nyirkos fényköréből
a dolgoztalan orvos még ép elmével a perceket
róluk nevezem el miként a szobasarkoknak is
minden pillanatban új szertartás szerint adok nevet
de csendben
hajtom az üres ház fekete párnáira fejem
számolom a száműzetés
lassú éveit
gyúrt újságpapír gyilkos csikordulását
a magányos ész üvegfoltajain
az ellenállás önkéntelen mechanizmusán

egyébként a felnyithatatlan
konzervdobozon dolgozom
és lesem mint a kilótt szemű kutya
a csónak utca 6 szám alatti udvar
időtlen porában a bokák elkaphatatlan
árnyékát hogy eltávolodhassak tőled és
elveszíthessem porfír ujjaiddal végleg
lefeagyverző kegyed